

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

IX. Argumentvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

Crede quod habeas remissionem peccatorum, est aliquid a seuerare & affirmare de voluntate Dei erga nos,

Hæc igitur affirmatio est impossibilis.

R E S P O N D E O. Hæc ipsa imaginatio Academica seu Pythonia omnium hominū mentes turbat. Sed maiorem constantissime argui oportet de voluntate reuelata. Ac primum de lege manifestissimum est, sciri voluntatem Dei in lege reuelatam, iuxta dicta: Nolite errare, scortatores, adulteri, homicidæ non possidebunt regnum Dei. Lex enim ideo patefacta est in creatione, & deinde sæpe repecta, ut sciatur quod sit Deus, & qualis sit, & quod velit nos esse condonari suæ sapientiæ, quod sit vindex. Et huic noticiæ addit testimonium in quotidianis & horribilibus pœnis scelerum. **S E C U N D O** enim immensa bonitate Deus propter filium & per eum reuelauit voluntatem de remissione peccatorum & reconciliatione in Euangelio, iuxta dictum: Filius qui est in sinu patris, ipse enarrauit nobis. Hanc ipsam ob causam tradita est promissio gratiæ, quia ratio naturalis non reddet hanc admirandam voluntatem Dei de remissione. Et hæc reuelatio de reconciliatione & restitutione humanæ naturæ per filium, discernit Ecclesiam ab omnibus gentibus. Ideo sciendum est, hæc reuelationem opponendam esse naturali & Academicæ dubitationi.

S E D opponit hoc argumentum humana ratio: Adde hæc conditio legi: Hoc fac & uiue. Cum igitur non facti fiat legi Dei, debitandum est, &c. Respondeo. Et hoc ipsum in reuelatione Euangelij considerandum est, ideo immensa misericordia missum esse filium, ut nos à maledictione legis redimeret, & gratis propter filium deus reconciliationem. Quanquam autem pœnitentia necessaria est (sue parua, siue magna) tamen remissio non pendet ex dignitate pœnitentiæ, sed propter mediatorem & gratuita & certa est. Dauid post lapsum agens pœnitentiam, statuit se vere recipi in gratiam audita hæc uoce Domini abstulit peccatum tuum. Eadem est uox Euangelij ad singulos agentes pœnitentiam. Et mandatum immutabile est, ut filio Dei credamus; Hunc audite: In hæc breui responsione fontes cordis reuelantur, patefactio & discrimen legis & Euangelij, discrimen uoluntatis reuelatæ, & non reuelatæ, &c.

I X. ARGUMENTVM.

Prorsus simile argumentum est, quod huc detorquetur ex capite 2. Ecclesiastæ non recte enarrato: Nescit homo, aut more vel odio dignus sit.

R E S P O N D E O. Hæc sententia prorsus congruit cum doctrina de fide, quam recitauimus, quia reuocat homines in iudicium spectaculis humanorum euentuum in hac uita ad uerbum. Non nocet homo de fauore & odio Dei ex secundis aut aduersis rebus in hac

ut: David non iudicet se abiectum esse à Deo, etiamsi est expul-
sus a regno. Achab non iudicet se placere Deo, etiamsi est rex potens &
glor. Sed David iudicet ex verbo Dei, se placere Deo, quanquam
iudicet se displicere Deo, quanquam est rex potens & gloriosus, quia
dicitur: Dominus abstulit peccatum tuum. Achab
iudicet se displicere Deo, quanquam est rex potens & gloriosus, quia
dicitur: Maledictus omnis, qui facit idolum, quod est abomina-
tio Deo.

PERSPICUUM est igitur, dictum Salomonis pro-
prie congruere cum nostra sententia, quæ iubet de voluntate Dei ex
verbo iudicare. Nec difficile est copiose refutare enarrationes Papi-
stiarum. Insaniunt enim, si hoc dicunt, non scire homicidas & adul-
teros, an sint digni odio Dei. Manifeste igitur apparet, ipsorum in-
terpretationem esse terram corruptelam.

SED regula vniuersalis
teneatur: De voluntate Dei ex verbo ipsius iudicandum esse. Et
verbum Dei vniuersaliter omnes damnat, qui non sunt conuersi ad
Deum, iuxta dicta 1. Cor. 6. Nolite errare, idololatæ, homicidæ,
adulteri, &c. non sunt hæredes vitæ æternæ. Item: Qui non credit
in filium, manet ira Dei super eum. Rursus vniuersaliter recipit De-
us omnes, qui in conuersione seu pœnitentia credunt in filium, iuxta
dicta: Vivo ego, dicit Dominus, nolo mortem peccatoris, sed ut con-
uertatur & viuat. Item: Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum
unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat
vitam æternam. Hæ regulæ summæ semper in conspectu sint, quæ
vultis alijs sententijs lucem afferunt.

X. ARGUMENTUM.

Cum dictum sit: Delicta quis intelligit, Nemo potest omnia
sua peccata scire,

Ergo possibile est, hominem habere delictum ignotum, pro-
pter quod displiceat Deo,

Quare non est affirmandum, quod placeat Deo.

RESPONDEO. Nego consequentiam, & ratio est, quia firmiter
retinenda est regula: Omnis conuersus ad Deum, recte tenens
fundamentum, debet credere, se placere Deo, etiamsi habet delicta
ignorantia, sicut in omnibus hominibus magna hæret infirmitas. Ac
propterea traditur doctrina de remissione propter filium, iuxta di-
ctum: Beati quorum remissæ sunt iniquitates, & quorum testæ sunt
peccata. Quia in nobis non est integra impletio legis.

XI. ARGUMENTUM.

Nemo placet Deo, nisi habens nouas virtutes, ortas à Spiritu
sancto,

Nemo potest affirmare, se habere illas virtutes, quia possunt
esse virtutes similes ortas à ratione,

Ergo nemo potest affirmare, se placere Deo.

RESPON-